

Портиерът едва повдигна глава, когато тя мина забързано покрай него с лъскавата си руса коса, разпиляна изпод синия шал „Ермес“, черно габардинено манто „Прада“ и очила а ла Джаки Онасис, макар че навън беше тъмно. *Никога не е била дружелюбна с мен, така че какво толкова?* Но той не я кореше, все пак по празниците му даваше добри бакшиши – беше по-щедра от повечето стипци в тази луксозна сграда. Освен това му бяха оставили да пази двата пудела от апартамент 12Г, които подскачаха и джафкаха в краката му, издокарани с ватирани якенца. Защо хората смятаха за редно да му поверяват каишките на жалките си кучета, докато прибират пакетите си от помещението за доставки? Това беше въпрос, на който той не знаеше отговора. Всъщност знаеше го. Заради бакшишите. Те имаха пари, а пък той имаше нужда от пари. *Само дано някое от тия кутрета не ми се изходи във фоайето.* Мястото за тази цел беше на тротоара пред входа откъм Централ Парк Уест или онзи откъм Осемдесет и първа улица, а на сутринта той щеше да го измие с маркуча.

Когато най-последно вдигна поглед от пуделите, госпожа Бърк я нямаше. Беше влязла в елегантния асансьор с тъмночервен мокет и тясна сгъваема седалка, на която някога бе седял пиколо, защото едновременните богаташи явно не са могли да натискат сами бутона за етажата си. *Значи има някакъв напредък. Разбира се, бедните асансьорни пиколо са загубили работата си, когато обитателите на тези сгради са почнали сами да натискат бутоните, както са си забогатявали.* Той наблюдаваше бронзовата стрелка над асансьора, който спря пред пентхауса. Сигурно е страхотен, помисли си той.

След като тя набра кода, вратите на асансьора се разтвориха безшумно във вестибюла на апартаментата, застлан със същите черни и бели мраморни плочи като във фоайето. Прекоси на пръсти дневната, продължи по коридора с десетките снимки на бившия губернатор в компанията на политици и знаменитости (никой от които не желаше да има нищо общо с него, откакто бе разобличен като перверзник, оказвал сексуален тормоз над подчинените си), мина през музикалния салон с рояла и влезе в кабинета му с изглед към Централ Парк и Природонаучния музей. След залез изгледът не беше нищо особено; онова, което Антонио Бърк (Тони) виждаше, ако си дадеше труда да вдигне глава от книгата в скута си, беше собственото му отражение в четириметровата витрина към терасата. Разбира се, тази гледка не го смущаваше ни най-малко, ако се съдеше по редиците рамкирани снимки върху „стената на суетата“ зад гърба му. Дори след като всички онези жени нарушиха споразуменията за неразкриване на информация и го очерниха пред медиите, той продължаваше непоколебимо да си се харесва.

Когато усети стъпките ѝ зад себе си и вдигна поглед към отражението си в прозореца, тя вече притискаше студеното дуло на пистолета в тила му.

– Не мърдай – чу гласа ѝ.

Позна го и сърцето му заблъска в гърдите. Дишай, заповяда си той. Дишай дълбоко и мисли.

Първо прибягна към обичайната си нахаканост.

– Какво, по дяволите, търсиш тук? – извика, но гласът му не прозвуча толкова силно, колкото искаше.

– Ще вършиш точно каквото ти кажа.

Той опита с началническия си тон:

– Не, няма, а ти ще се разкараш моментално от дома ми или ще извикам полиция.

Тя се изсмя тихо.

– Само че този път не командваш ти, господин губернаторе. А хубавото на последния етаж в една солидна стара сграда е, че... как беше онази филмова реплика? Никой няма да чуе писъка ти. Така че по-добре изпълнявай каквото ти кажа.

Тя посочи бележника и писалката на бюрото пред него и му нареди да напише: *Съжалявам, че нараних толкова много хора.*

Когато той се поколеба, го сръга с дулото в тила и каза:

– Направи го или ще те застрелям веднага. Мислиш, че се шегувам?

Ръката му трепереше, докато изписваше думите, и това го подразни. След като приключи, той се облегна назад. Мозъкът му работеше трескаво, търсеше начини да протака, да я ангажира в приказки, затова се върна към назидателния тон, който му бе служил толкова добре през десетилетията на политическата му кариера:

– Знам, че спиш с Конър. Знам всичко. Просто ми кажи какво искаш. Пари? Едва ли само тази глупава бележка.

Тя игнорира думите му.

– Не мърдай – каза, застанала зад него.

Той чу прошумоляването на мантото ѝ. В отражението ѝ на прозореца видя как извади нещо от джоба си с лявата ръка и го пхна между облечените си в ръкавица пръсти, докато с дясната продължаваше да притиска пистолета в тила му.

– Облегни се назад, ръце върху подлакътниците с дланите нагоре, да ги виждам. Сега затвори очи – нареди тя.

Той се подчини, но остана с полупритворени очи и я видя как внезапно заби голяма спринцовка в предмишницата му през ризата и натисна докрай буталото. Всичко отне по-малко от секунда.

– Ооох! Какво, по дяволите, беше това?

– Току-що светът стана по-добро място – отвърна тя, като постави празен флакон от инсулин и използваната спринцовка на помощната масичка до бюрото му.

Той понечи да изкреши, да се съпротивлява, но вече беше късно. Смъкна се в стола си, изпаднал в дълбока хипогликемична кома, на прага на смъртта. Тя намести спринцовката в безжизнената му дясна ръка, допря палеца до буталото, после я пусна на пода и се наведе да запретне левия му ръкав.

Долу във фойето подмина портиера, преди той да я забележи.

– Приятна вечер, госпожо Бърк – подвикна той след нея.

Както беше с гръб към него, тя му махна за поздрав и в следващия миг вече я нямаше.

Шибани богаташи.

Десет минути по-късно един черен електрически скутер закова пред входа на сградата и във фойето влезе нисък мъж с голяма термоизолирана чанта на гърба. Доставка за господин Бърк, рибай стек от елитен японски ресторант. Портиерът знаеше, че господин Бърк си пада по телешките стекове, оваляни в кафе. Позвъни му няколко пъти по интеркома, но не получи отговор. Не можеше да допусне някакъв си разносвач на храна в асансьора, затова прие кутията, подписа се и повика чистача да го замести, докато качи вечерята в пентхауса. От асансьора набра кода за последния етаж и след секунди пристъпи тихо в апартамента, произнасяйки името на великия мъж с най-сервилния си глас. Пристъпваше напред и го викаше, пристъпваше и го викаше, докато не стигна до кабинета му, където го завари умрял, с отворена уста и изцъклени очи. *Шибани мъртви богаташи.*

Поумандър Уок бе труднооткриваема и още по-трудно достъпна уличка, което бе причината Матю Паркър, адвокатът на Кайра Бърк, да се срещне с нея там. Папараците, дебнещи Кайра на всяка крачка, бяха скупчени пред портите в двата края на този таен проход между Деветдесет и четвърта и Деветдесет и пета улица в Западен Горен Манхатън. Можеха да си висят там колкото си щат, но не можеха да видят нищо през гъстата стоманена мрежа на портите. Откакто се бе разделила със своя отскоро покоен съпруг, бившия губернатор Тони Бърк, Кайра си живееше безметежно в една от долепените двуетажни къщи в стил Тюдор на това идилично място, по чудо оцеляло под напора на гигантските жилищни сгради от последните стотина години.

Погълната от скромното си поприще на преподавател по право, тя се наслаждаваше на всекидневната разходка нагоре по Уест Енд Авеню и от там по Бродуей до кабинета си в Правния факултет на Колумбийския университет. Обичаше дори съвместните обеди с колеги, макар да ѝ костваше известно

усилие да не повдига вежди, когато някой от тях задаваше безкрайно дългите си въпроси, отнасящи се до самия него, а не до статията, която обсъждаха. Хубави времена бяха. Но вече не. Сега тя беше обвинена в убийство. „Убийщата Кайра“ – така я наричаха таблоидите в крещящите си заглавия. Спокойните разходки и академичните размисли бяха останали в миналото. Навсякъде я дебнеха с фотоапарати и камери.

– Тези хора трябва да се занимават с нещо смислено – избухна тя, поглеждайки адвокатата си над солидната дървена маса.

Кайра беше изумително красива трийсет и девет годишна жена с високи скули и златиста права коса с прическата на Дженифър Анистън. Още беше твърде млада, за да е изкушена от пластичните операции и ботокса, обхванали като епидемия социалната ѝ среда.

Матю Паркър гледаше измъчено, разтривайки лицето си с длан. Имаше уморен вид, но само посребрената му коса издаваше, че е на шейсет години. Беше висок почти метър и деветдесет и в отлична форма благодарение на велоергометра и басейна, кожата му се бе запазила гладка, а очите – бистри и фокусирани. Сега те примигваха бавно, докато той си припомняше наум молитвата „Дай ми спокойствие, Господи, да приема нещата, които не мога да променя“, втрещен в Кайра. Беше прекарал голяма част от кариерата си във федералната прокуратура, а последните петнайсет години – в частния сектор като адвокат по наказателни дела. Въпреки всичките глупости, изговорени за Марта Стюарт, която уж разцъфтяла в затвора, жени като Кайра Бърк обикновено не се чувстваха добре там. А и Марта бе прекарала само пет месеца в приличащо повече на курорт „изправително“ заведение с най-лек режим, докато Кайра я чакаше доживотна присъда във федерален затвор. Това трябваше да се избегне на всяка цена или поне на цената, на която Паркър бе приел да я представлява: три милиона долара.

Той се бе запознал с Кайра Бърк едва преди две седмици в Двайсет и четвърти полицейски участък. Призори същия ден нюйоркската полиция бе изпълнила заповедта за нейния арест, като бе претърсила и жилището ѝ на Поумандър Уок. Паркър бе събуден в дома си на Бруклин Хайтс от позвъняването на Конър Маккарти – дългогодишен сътрудник на покойния губернатор Тони Бърк. Изглежда, прокурорът на Манхатън бе решил, че Кайра е отговорна за смъртта на съпруга си, и ѝ бе повдигнал обвинение в убийство. Тя бе преминала с белезници на ръцете от патрулната кола до полицейския участък пред десетки репортери, които по някакъв чудодеен начин се бяха събрали по изгрев слънце на Стотна улица в Манхатън. Загадките на нюйоркското правоприлагане, помисли си Паркър. Той влезе в Двайсет и четвърти участък, известен в полицейските среди като Две-четири, след като Конър Маккарти, инструктиран от Кайра, го бе уверил, че са налице

достатъчно финансови ресурси за обезпечаване на неговата най-енергична защита, която да осигури освобождаването ѝ под гаранция до започване на делото.

Паркър я завари легнала на пейката в арестантската килия на Две-четири. Помогна ѝ да се надигне и ѝ се представи. Оттогава всичко около тях се бе превърнало в медиен цирк – факт, който не изпълваше с възторг съдружниците му в адвокатската кантора на Уолстрийт, свикнали да представляват корпорации, заподозрени във финансови престъпления, но не и съпруги, обвинени в убийство.

В началото не му остана време да се запознае със случая в присъствието на клиентката си, но сега, когато първоначалното ѝ изслушване в съда бе минало, а прокуратурата му бе предала копия от всички налични материали по делото, двамата имаха възможност да се опознаят и тя беше информирана какво да очаква.

Подобно на добър следовател Паркър започна с отворени въпроси, оставяйки клиентката си да реши накъде да поеме.

– Е, добре – каза той. – Разкажете ми историята си.